Ingen är som Jesus Kristus! Inget kan jämföras med hans agapekärlek!

Spara som PDF

Om Guds *Agape* kontra människans *Eros*. Om det helt unika med Jesus och den kristna tron. Ett sätt att identifiera det sanna och det falska.

Denna text är en utskrift av det föredrag som Lennart J höll på Temadagen i Alingsås den 7 maj 2016. Du kan även lyssna till en inspelning med samma innehåll som texten via denna sida. Alla bibelord är från Svenska Folkbibeln -98 om inget annat anges.

Image not found or type unknown

Innehåll

1. Inledning
2. Hurdan är Agape?
    1. Gud ÄR kärlek
    2. Det grekiska ordet *agape*
    3. Kärlekens lov
    4. Något helt unikt för den kristna tron!
    5. Teocentrisk kärlek
    6. Osjälvisk kärlek
    7. Syndaförlåtande och skapande kärlek
    8. Riktningen
    9. Summering
3. Vad är då Eros?
    1. Antiken
    2. Platon
    3. Jämförelse mellan eros och agape (tabell)

4. Exempel på "eros-bärare" genom historien
    1. Gnosticismen som eros-bärare
    2. Kyrkofäder som eros-bärare
    3. Renässansen som eros-bärare
5. Reformationen
    1. Den teocentriska kristendomens återkomst
    2. Agapes återupprättande
    3. Gudsgemenskapen och synden
    4. Falsk och religiös kristendom
    5. Bibelns sammanfattning
    6. Guds rike
6. Eros-exempel i vår tid
    1. Katolska kyrkan
    2. ”Kristen” mystik
    3. Lovsång, bibelskolor, m.m.
    4. Bill Johnson och Bethel Church
7. Döda gärningar kontra trons vila
8. Slutord

---

1. Inledning

När det gäller att bedöma olika företeelser i kristenheten då måste man undersöka i vilken mån läran och andligheten harmonierar med Bibelns samlade budskap. Ett fundament för en sann och sund tro är att den innebär ett ***barnaskap***inför Gud. Tron måste gå att få grepp om även för de som inte har någon utbildning, för barn, och även för dem som har ett intellektuellt handikapp. Ingen som vill vara med skall ju behöva stå utanför!

Här skall jag lyfta fram något som också kan vara ett sätt att utöva urskiljning; kalla det ett verktyg om du så vill. Det kanske inte är för alla, men jag tror att många av oss kan ha nytta av det här i alla fall. Det kan hjälpa oss att dels förstå något av det helt unika med Jesus och den sanna bibliska kristna tron, och dels kunna identifiera avarter och villoläror. Det handlar om två helt olika sorters kärlek, två olika grundmotiv, två helt olika fundament att bygga teologi och tro på. Det handlar om ***eros*** kontra ***agape***, där eros är något helt främmande för den sanna kristna tron, men där agape utgör hela den bärande grunden för en sann tro. Redan här skall jag säga att eros i ett teologiskt-filosofiskt perspektiv inte handlar om erotik, utan om en slags *frälsningsväg*.

Det förhåller sig nog så här, att om man förstår den kristna kärlekstankens rätta innebörd – alltså agape – då kan man lättare se många av de förändringar som skett och sker med den kristna tron. Men det blir ännu lättare om man även sätter sig in i vad eros innebär. Så förståelsen av eros och agape kan alltså hjälpa oss att bättre greppa vad som är sann urkristendom och vad som är korrumperad kristendom. Dessa två olika “kärleksvägar” innebär två helt skilda andliga världar.

Om vi förstår innebörden av agape*,* då förstår vi ännu bättre vad som är så unikt med Jesus. Då blir också djupet i detta bibelord ännu tydligare:

> Apg 4:12: "Hos ingen annan finns frälsningen. Inte heller finns det under himlen något annat namn, som givits åt människor, genom vilket vi blir frälsta!"

En källa jag använt flitigt till det här studiet är den tunga evangeliska teologen Anders Nygren. Han levde mellan 1890 och 1978. Anders Nygren skrev två epokgörande böcker som heter *Eros och Agape* i en del 1 och del 2. De böckerna är några riktiga ögonöppnare!

Det vi skall gå igenom här kan bli lite tungt och torrt, men försök att ta dig igenom allt, för jag tror att helheten är viktig.

---

2. Hurdan är Agape?

2.1 Gud ÄR kärlek

Om vi tittar i Nya testamentet (NT) och aposteln Johannes första brev, så kan vi där läsa att ”Gud **ÄR** kärlek” (t.ex. 1 Joh 4:16). Här måste vi komma ihåg att Gud inte endast är kärlek, utan han är även vishet, han är rättfärdig, helig och allsmäktig. Men nu är det Guds kärlek som vi skall studera särskilt, och det är då inte vilken kärlek som helst, utan det handlar om *agape* som är det grekiska ordet för denna kärlek som helt unik för Bibelns Gud.

Agape är inte en egenskap hos Gud, utan den är ett uttryck för hela hans väsen. Han **ÄR** kärleken! Och det är hela orsaken till att vi finns till, och att han bryr sig om oss och vill vårt allra bästa! När Gud erbjuder en människa frälsning till evigt liv, så är det ett uttryck för Guds agape. Och människans gensvar på denna agapekärlek från Gud – som erbjuds oss genom Jesus Kristus – är då det som leder till människans frälsning. Men Guds agape är motorn i hela den processen.

2.2 Det grekiska ordet *agape*

Vad jag kunnat se, så förekommer ordet agape 116 gånger i olika ordformer i NT:s grekiska grundtext. Som substantiv förekommer det 64 gånger av dessa 116. Med det vill jag säga att agape är ett centralt ord i NT.

Agape som verb förekom i klassisk grekiska, men som substantiv fanns det faktiskt inte alls. Agape som substantiv dök upp första gången i världshistorien i den första grekiska översättningen av Gamla testamentet (GT), som heter *Septuagint*. Den första delen av Septuaginta skrev ungefär i början av 200-talet f.Kr. Agape blev i Septuaginta översättningen av det väldigt innehållsrika hebreiska ordet för kärlek som är *ahava*. Så när vi tänker på agape skall vi begrunda att det har en rik och djup innebörd precis som *ahava*.

Nu var det ju i och med att Jesus trädde fram och dog för världens synder som Guds agape blev tydligt uppenbarad, men agape som kärleksform finns alltså även i GT. Bara i det faktum att Gud skapade människan och sedan bryr sig om hur hon har det, är ett exempel på Guds agape i GT. Samma sak när det gäller hur Gud gång på gång förlåter och tar sig an det judiska folket.

Eftersom agape inte fanns som substantiv i klassisk grekiska, så kan man säga att det var ett obefläckat och neutralt ord utan några belastningar. Man kan då tänka att NT:s författare medvetet valde ordet agape för att de kunde ge det en tydlig och rik innebörd, alltså Guds självutgivande kärlek.

Agape är helt unikt i NT, där finns inga andra ord för denna höga, rena, självutgivande kärlek. Men det finns ett annat grekiskt ord i NT:s grundtext som används för vänskapen och kärleken mellan bröder, och det är *filadelfia*, men det är ju något annat än Guds agape.

I Jesus Kristus visar sig alltså Gud agape som allra tydligast. När Jesus träder fram så liksom avslöjas en hemlighet som var lite fördold i GT:s skrifter, men det är sanningar som avslöjas för den som får möta Jesus. När en människa närmar sig Honom så liksom lyfts en slöja av från ögonen. Den slöjan har gjort att människan inte kunnat förstå sig på Guds agape tidigare. Aposteln Paulus skrev att talet om Jesus och hans kors är en *”dårskap för hedningarna och en stötesten för judarna, men för de frälsta är det en Guds kraft”* (1 Kor 1:18, 23). Det här beror nog mycket på just Guds *agape*. Den kan vara ganska obegriplig för många människor.

2.3 Kärlekens lov

I Första Korintierbrevets kapitel 13 har vi de verser som vi brukar kalla för ”Kärlekens lov”. Där kan vi få en första definition på hurdan agape är. Ordet för ”kärlek” i den grekiska grundtexten för dessa verser är just *agape*. Det är samma ord som används när det står skrivet att ”Gud ÄR kärlek”, Gud ÄR *agape*.

> 1 Kor 13:4-8: ”Kärleken är tålig och mild, kärleken avundas inte, den skryter inte, den är inte uppblåst, den uppför sig inte illa, den söker inte sitt, den brusar inte upp, den tillräknar inte det onda. Den gläder sig inte över **o**rättfärdigheten men har sin glädje i sanningen. Den fördrar allting, den tror allting, den hoppas allting, den uthärdar allting. Kärleken upphör aldrig.”

Det här är ju fantastiska ord! Men om man läser detta som många gör, med fokus på sig själv, då känns ju det här ganska ouppnåeligt. Man känner inte alls igen sig i den här självutgivande kärleken. Men om vi påminner oss om att ”**Gud** är kärlek”, då kan man förstå att detta primärt handlar om **Guds** kärlek, och Jesu självuppoffrande kärlek.

Då ser vi alltså att agape bl.a. är:

- **Förlåtande**
- **Hoppfull om det bästa**
- **Lågmäld**
- **Osjälvisk**
- **Självutgivande**
- **Tålmodig**

2.4 Något helt unikt för den kristna tron!

När man tittar närmare på Guds agape, då ser man att den kärleken är något helt unikt för den judisk-kristna tron. Agape finns inte i någon annan religion eller filosofi. Även Gud blir till sitt väsen helt unik utifrån agapeperspektivet. Ingen annan religion har en så älskande, självutgivande Gud. Det här gör att Jesus Kristus är helt unik i jämförelse med alla andra religioner. Han är inte en guru eller religiös ledare som bara tycker om alla människor som tycker exakt som han. Jesus Kristus ÄR Gud och i honom är Guds självutgivande agape förkroppsligad! Vi ser ju inte minst det i detta bibelord:

> Fil 2:6-8: ”Fastän han var till i Gudsgestalt, räknade han inte tillvaron som Gud såsom segerbyte utan **utgav sig själv** genom att anta en

> tjänares gestalt då han blev människa. Han som till det yttre var som en människa ödmjukade sig och blev lydig ända till döden – döden på korset.”

2.5 Teocentrisk kärlek

På den religiösa scenen innebar därför kristendomen en väldig omvälvning, och det berodde också på att den var (och är) helt *teocentrisk* – Gud är i centrum. Och i Bibeln ser vi att kristendomens etik skall vara befriad från en grundtanke om den troendes välbefinnande och lycka här på jorden. Så vi kan säga att agape är teocentrisk och inte egocentrisk. Vi ser ju det i Jesu ord om att vi skall ”älska Herren din Gud och din nästa som dig själv”. Vi skall titta lite mer på den osjälviska dimensionen.

2.6 Osjälvisk kärlek

Vi läste tidigare ”kärlekens lov” i Första korintierbrevet. Vi skall ta det en gång till:

> 1 Kor 13:4-8: ”Kärleken är tålig och mild, kärleken avundas inte, den skryter inte, den är inte uppblåst, den uppför sig inte illa, **den söker inte sitt**, den brusar inte upp, den tillräknar inte det onda. Den gläder sig inte över **o**rättfärdigheten men har sin glädje i sanningen. Den fördrar allting, den tror allting, den hoppas allting, den uthärdar allting. Kärleken upphör aldrig.”

Kanske mycket av det som står här kan sammanfattas med orden ”*agape* söker inte sitt”. Agape är med andra ord helt osjälvisk; den är inte egocentrisk. Som jag redan nämnt, så visar sig Guds osjälviska kärlek allra starkast i Jesus och hans försoningsgärning på korset, och därför kan man säga att korset står som en symbol för denna osjälviska kärlek. Det här är något som gör både den kristna tron och Jesus helt unika bland alla världens religioner – och även filosofier! Ingen är som Jesus Kristus och inget kan jämföras med hans agapekärlek!

Det är nog **detta** som är en dårskap för hedningarna och en stötesten för judarna (1 Kor 1:23). Agape älskar där det inte finns något älskvärt, trots att den inte kan räkna med att få något tillbaka. Den väger inte och den värderar inte. Annan kärlek söker alltid efter något slags värde som den kan älska, och den räknar vanligen med att få något tillbaka/en belöning. Men Gud saknar ju ingenting och därför åtrår han inte heller något. Det gör att Gud låter sin agape flöda helt

osjälviskt även om det inte skulle komma någon återbäring:

> Apg 17:24-25: ”Gud är den som har skapat världen och allt som finns i den. Han som är Herre över himmel och jord bor inte i tempel gjorda av människohand. Han låter sig inte heller betjänas av människohänder **som om han behövde något**, han som åt **alla** ger liv och anda och allt.”

Gud saknar alltså inget, och han ger förbehållslöst av liv, anda och allt möjligt annat gott åt **alla** människor. Han låter solen skina över alla och låter det regna över både onda och goda (Matt 5:45). Och han vill att **ALLA** skall bli frälsta! (1 Tim 2:4)

Då har vi lite fler kännetecken på Guds agape (de tre sista):

- **Förlåtande**
- **Hoppfull om det bästa**
- **Lågmäld**
- **Osjälvisk**
- **Självutgivande**
- **Tålmodig**
- **Spontan**
- **Omotiverad**
- **Villkorslös**

2.7 Syndaförlåtande och skapande kärlek

Guds agapekärlek säger inte något om oss människor; den säger inget om människans eventuella kvalitéer utan den visar hurdan **GUD är**! Den visar på enorma kvalitéer **hos GUD**! Han älskar människan **trots** synden, inte på grund av. Men så är det ju ändå på grund av synden som Gud kommer till oss i Jesu gestalt för att frälsa oss. Det är alltså inte beroende på förtjänst från vår sida. Synden utgör ett gap mellan Gud och människan, och det är endast Gud som kan överbrygga det gapet. Han gör det genom att stiga ner till oss i Jesu gestalt för att dö för våra synder, rättfärdiggöra oss och på så sätt återupprätta gemenskapen. Hur illa det än är ställt med en människa, så utgör det aldrig något hinder för Guds agape. Agape är till sitt väsen **syndaförlåtande**. Man kan säga att Guds agape har syndare i sitt sökarljus.

> Rom 5:8: ”Men Gud bevisar sin kärlek till oss genom att Kristus dog för oss **medan vi ännu var syndare**.”
>
> Mark 2:17: ”Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare.”

Man kan också säga att Guds agape är **skapande**. Den kan skapa ur det som ingenting är. Den skapar ett värde hos mottagaren, ett värde som inte fanns där tidigare. Av en syndare kan Gud med sin agapekärlek skapa en människa som är både from, vis och god. Det som inte är älskvärt kan av Gud alltså älskas till något vackert! Guds agape skapar också gemenskap eftersom frälsningen just handlar om att återupprätta gemenskapen med Gud. Och när agape får flöda genom oss kristna så skapar det även gemenskap med andra troende som är mottagare av Guds agape.

Då har vi ännu fler kännetecken på Guds agape (de två sista):

- **Förlåtande**
- **Hoppfull om det bästa**
- **Lågmäld**
- **Omotiverad**
- **Osjälvisk**
- **Självutgivande**
- **Spontan**
- **Tålmodig**
- **Villkorslös**
- **Skapande**
- **Syndaförlåtande**

Vi kan inte få någon förklaring till varför Gud älskar som han gör. Gud **ÄR** helt enkelt bara kärleken – *agape* – och via den söker han gemenskap med människan. Och han söker särskilt upp det som ingenting är i sig själv.

> 1 Kor 1:27-29: ”Nej, det som för världen var **dåraktigt** har Gud utvalt för att låta de visa stå där med skam, och det som för världen var **svagt** har Gud utvalt för att låta det starka stå där med skam, och det som för världen var **oansenligt och föraktat**, ja, det som inte var till, har Gud utvalt för att göra till intet det som var till, för att ingen människa skall berömma sig inför Gud.”

2.8 Riktningen

Agape kommer enbart **ovanifrån**, den är helt orienterat **utifrån Gud**. Människan har ingen egen agape, och hon kan inte heller själv ta initiativet eller sträcka sig efter Gud och hans agape. För att visa på denna omotiverade kärlek utväljer Gud det svaga och frälser syndare. Det gör att agape kommer i strid med mänskliga ideal som vanligen upphöjer det starka, visa, kloka, rika, osv. Så agape går i motsatt riktning jämfört med all annan kärlek. Människans egen kärlek har inga av de kännetecken som är utmärkande för Guds agape. Hennes kärlek har istället alltid ett motiv, den söker en belöning.

Just för att människors ideal och kärlek skiljer sig så radikalt från Guds, så åstadkommer Guds agape ibland splittring i världen; Guds agape kan leda till konflikt trots att den är den finaste och renaste kärlek som finns. Men trots allt detta är Guds agape lättillgänglig i förhållande till annan kärlek. Den kräver ju inga särskilda förutsättningar eller någon särskild betalning, något offer, helighet eller liknande.

Människan kan ju inte i egen kraft eller kärlek närma sig Gud. Istället är det så, att all hennes eventuella hängivenhet för Gud är gensvar på Guds agape som flödat nedåt. Men enligt evangeliet är det inte människans kärlek som skall ge gensvar på Guds agape utan det är **medtron** – alltså med en förtröstan på Guds kärleksfulla nåd och omsorg – som människan skall svara på Guds agape.

Här kanske du tänker på den ”kristna kärleken” som kan uträtta så mycket gott i världen. Den är helt och hållet Guds verk. Genom tron står vi kristna som mottagare av Guds agape, och då blir vi kanaler för den kärleken ut till mänskligheten. Det blir ett kärleksflöde som utgår från Gud.

> Joh 7:38: ”Den som tror på mig, som Skriften säger, ur hans innersta ska strömmar av levande vatten flyta fram.”
>
> 1 Joh 4:19: ”Vi älskar därför att han först har älskat oss.”

Kristen kärlek har alltså inte människan själv som ursprung, utan den har Gud som ursprung genom att Guds Helige Ande tar sin boning i de troende. När människan genom tron öppnar sig för Guds agape, och mer och mer lämnar självkärleken bakom sig, då får hon vara en kanal för Guds kärlek – mer och mer. Vi kan också säga så här, att där Guds agape flödar fram, **DÄR** är Guds rike!

2.9 Summering

När man som troende får upp ögonen för vad agape är och att den kärleken utgör hela grunden för den sanna kristna tron – och **enbart** för den kristna tron! – då får man en helt annan bild av vad tron går ut på. Det är tack vare Guds agape som vi kan bli frälsta genom endast nåd och inget annat än nåd! Det är tack vare Guds agape som vi kan få bli Guds barn och leva i ett barnaskap inför honom! Det är tack vare Guds agape som vi kan hitta en trons vila, en vila från gärningar och prestationer! Det är tack vare Guds agape som vi kan få evigt liv! Men det är också på grund av Guds agape som tron inte är något påtvingat obligatorium utan ett erbjudande och ett fritt val!

Allt detta underbara med agape bidrar till att upphöja och ära Gud, men aldrig, aldrig människor! Det är också ett kännetecken!

Nu kan vi lägga till ännu fler kännetecken på Guds agape (de tre sista):

- **Förlåtande**
- **Hoppfull om det bästa**
- **Lågmäld**
- **Omotiverad**
- **Osjälvisk**
- **Självutgivande**
- **Skapande**
- **Spontan**
- **Syndaförlåtande**
- **Tålmodig**
- **Villkorslös**
- **Kommer enbart ovanifrån, från Gud**
- **Lättillgänglig**
- **Upphöjer Gud!**

---

3. Vad är då *Eros*?

Eros är också ett grekiskt ord, och när vi ser på detta ur ett teologiskt-filosofiskt perspektiv, så handlar eros om en *frälsningsväg*, en *kärleksväg* som konkurrerar med Guds agape. Erosvägen är en av de värsta konkurrenterna till den sanna kristna tron!

Eros som ord förekommer inte en enda gång i NT:s grekiska grundtext. Det är intressant! Jag tror att det var ett mycket medvetet val från både Gud och NT:s författare, för eros var annars ett flitigt använt ord och begrepp vid den tid då NT

skrevs.

3.1 Antiken

Eros som *frälsningsväg* har sina rötter i den antika mysteriekulten där gudsföreställningarna handlade om att gudarna levde sina lycksaliga liv helt utan någon brist. Gudarna hade ingen som helst kärlek till människorna och brydde sig inte om människorna. Men människan ville själv komma upp till denna gudomliga, bekväma och lyxiga nivå. Eros var då **vägen dit upp**. På så vis blev erosvägen en slags flykt undan denna värld, bort från det sinnliga.

Man menade också att människan hade en *gudagnista* inom sig som en rest av ett tidigare gudomligt ursprung. Hon skulle då söka det gudomliga inom sig själv för att lära känna sin sanna natur och sedan sträcka sig **uppåt** i en förening med den högre gudomligheten. Denna ”gudomliga rest” inom människan kunde också frigöras genom *askes*, *reningar*, *extas* och andra övningar till ett s.k. ***uppstigande*** till sin ursprungliga gudomliga hemvist.

Eros är då den kraft som man tänkte driver människan från det sinnliga **upp** till det översinnliga – utan att hon får någon hjälp från någon utomstående och högre makt. Som du ser, handlar eros om en helt annan riktning än när vi talar om agape.

I det antika Grekland handlade etiken mest om att tillfredsställa individen när det gäller välbefinnande, lust, självständighet, oberoende, osv. I den miljön växte det fram en filosofi och religion där eros fick en central plats. Eros blev en slags plattform som många olika religiösa och filosofiska idéer byggdes på. Den gav en helt egocentrisk religion som skulle tillfredsställa jagets alla önskningar. Allt religiöst liv utanför den sanna kristna tron kom att präglas av erostanken. Men som vi skall se senare blev ändå kristendomen med tiden mer och mer präglad av eros – ända fram till vår tid. Eros är alltså **den breda vägen** som sveper med sig det mesta, och den försöker ständigt ersätta agape i kristendomen!

3.2 Platon

Den grekiska filosofen Platon levde mellan åren 428 och 348 f. Kr. Han tog dessa gamla antika idéer om eros och människans strävan uppåt och vävde in dem i sin filosofi så att den i själva verket blev en frälsningslära – och en populär sådan! Med Platon blev eros en slags makt att räkna med. Han själv kallade denna ”teologiska” eros för ”den himmelske eros” till skillnad från ”den vulgära eros” som handlade om låga begär. *Den himmelske eros* handlar hos Platon om

befrielse från det sinnliga, om att lyfta människan **upp** till det översinnliga, **upp** till den himmelska sfären, till idéernas sfär. Det handlar om ett ***uppstigande*** där själens dragning uppåt är just eros!

Eros är alltså en helt annan andlighet än vad den sanna kristna tron handlar om. Det kan vara bra att känna till den historiska utvecklingen med eros för att kunna se klarare vad som sker i vår tid. Eros och agape utgör alltså två helt olika livsinställningar, två helt olika andliga inriktningar. Det är den ***egocentriska*** inriktningen mot den ***teocentriska***. Eros är helt orienterad utifrån människan där det sägs finnas en gudagnista som söker sig till sitt gudomliga ursprung. Eros är människans väg, **upp** till det gudomliga. Hon dras mot det hon saknar.

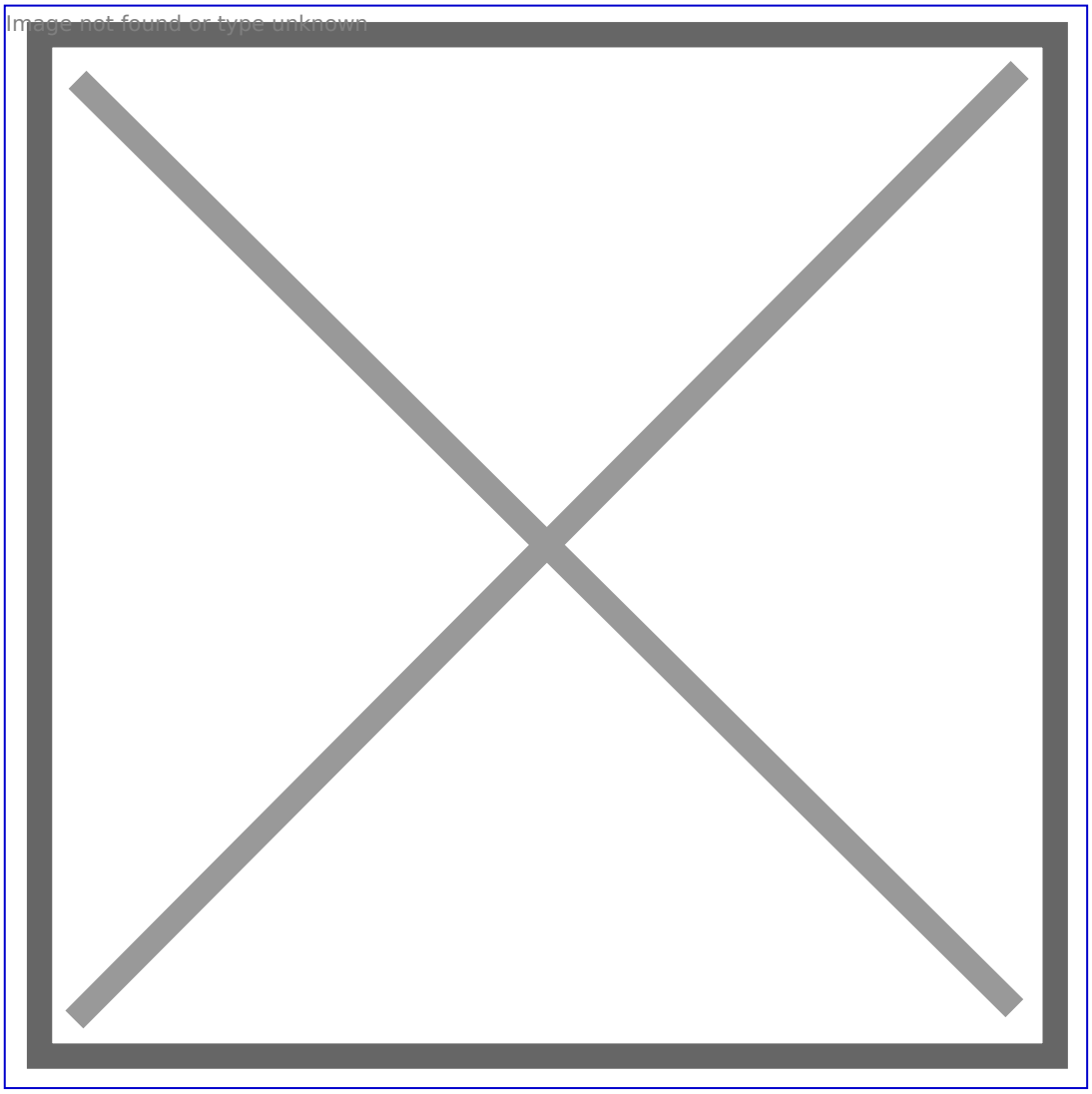
Agape däremot, är helt orienterad utifrån Gud, och människan kan inte på egen hand sträcka sig upp till Gud. **Agape är Guds väg till människan**. Hos Gud finns inte eros överhuvudtaget, för Gud kan inte nå högre eftersom han är den högste. Och hos honom finns så klart ingen brist. Gud saknar inget.

3.4 Jämförelse mellan eros och agape

Eros innebär:	**Agape innebär:**
Mänsklig, begärande kärlek	Guds kärlek, Gud ÄR kärlek
Begär, åtrå efter något den saknar	Offrande, givande
Den **uppåtstigande** tendensen	Den **nedåtstigande** tendensen
Människans väg **upp** till det gudomliga	Guds väg till människan
Prestation. Den bygger på mänsklig självfrälsning	Nåd. Frälsningen är Guds kärlekshandling mot människan
Egocentrisk kärlek, handlar om JAG, MIG och MITT. Jagets välbefinnande är i centrum	Osjälvisk kärlek, ”den söker inte sitt”, den är självutgivande, enkel
Vill vinna sitt liv, gudomlighet, odödlighet	Lever Guds liv, vågar mista sitt liv
Vill förvärva och äga på grund av brist	Utgivande, skänkande
Motiverad av föremålets värde, inte spontan	Spontan, framvällande och omotiverad, oberoende av föremålets värde (”låter det regna över både onda och goda”)
Konstaterar/definierar värde hos sitt föremål och älskar/åtrår det	Bara älskar och **skapar** värde hos sitt föremål
Människan har en gudomlig gnista som söker sig tillbaka till Gud. Lika söker lika	Jesus ÄR Gud, han uppenbarar och förkroppsligar Guds agape

4. Exempel på "eros-bärare" genom historien

Låt oss titta på några eros-bärare genom historien - **klicka på bilden för att se större bild**.

4.1 Gnosticismen som eros-bärare

Eftersom kristenheten till och från påverkats av *gnosticismen* bör vi titta lite närmare på den. Gnosticism var ett tankesystem som blomstrade under kristendomens unga dagar. Den handlade främst om en *frälsningsväg* där just *eros*var en hörnpelare. Man kan säga att erostanken kom att explodera inom gnosticismen. Eros passade som handen i handsken. Men det otäcka var att gnostikerna försökte dra den unga kristendomen in i den tidens religionssynkretism och förvandla kristen tro till en slags grekisk-babylonisk mysteriereligion. Därför var gnosticismen det första riktigt allvarliga försöket att totalt korrumpera den unga kristendomen. Vi kan se något nästan identiskt i vår

tid när det gäller mötet mellan kristen tro och Nyandligheten/New age. Ur det mötet kommer inte sällan olika former av just korrumperad kristendom.

Gnostikerna försökte hitta de ”hemliga nycklarna” som skulle låsa upp porten till denna frälsningens väg. De gjorde en stark skillnad mellan det andliga och det materiella, tankegångar som vi sett varianter på i olika villoläror i kristenheten. Men modern gnosticism verkar ibland – trots allt – kunna fastna i en kärlek till det materiella och sinnliga. Det kunde man inte se hos de första gnostikerna.

Gnosis är ett grekiskt ord för kunskap, vetande och insikt. Det handlar i detta sammanhang om förborgad kunskap, frälsningsteknik och frälsningsmetoder. *Gnosis* innebär kunskapen om vilka VI är, vad VI är, vad VI blivit, varifrån VI härstammar, vart VI är på väg, vad VI skall bli frälsta från, vad VÅR frälsning består i, osv. Det handlar om vad DU skall göra, vad DU måste kunna, osv. Och att skaffa denna ”gnosiskunskap” är det som hjälper till ”frälsningen”, enligt gnostikerna. Frälsning innebär då att människans ande skall frigöras från den materiella världen så att den kan återförenas med sitt gudomliga ursprung. Gnosticism är alltså en till 100% egocentrisk självfrälsningsreligion med eros som motor.

Hos gnostikerna var dessutom Jesus bara en ”mästare” som utgjorde en *mönsterbild* och som förmedlade förborgad kunskap om frälsningens väg. Gnostikerna tänkte sig att allt som behövs för att återförenas med det gudomliga redan finns inom varje människa, så frälsningen handlar då om att medvetandegöra om och väcka denna kapacitet. Det här liknar också undervisning vi hört i en del villfarna kristna rörelser och bland mystiker. Där blir Jesus mest en slags kunskapsguru och en prototyp av en pånyttfödd människa.

4.2 Kyrkofäder som eros-bärare

Alexandria i Egypten var runt Jesu tid ett högsäte för den tidens vetenskap, filosofi och religion. Det var en miljö där *synkretismen* frodades. Några av de s.k. kyrkofäderna föddes och verkade i just Alexandria. Det grekiska tänkandet och gnosticismen påverkade dem mycket eftersom de rörde sig och verkade i denna filosofiska och religiösa miljö. Man ser detta bl.a. hos Klemens från Alexandria och hos Origenes. Hos dem hittar man en mix av lag-evangelium, eros och kristen tro. Vi ser mycket av samma mix än idag i den Katolska kyrkan, där man ju upphöjer dessa kyrkofäder. *Observans* och *askes* är typiska erosdrag i det här sammanhanget. Det handlar alltså om att följa strikta regler och att avhålla sig från njutningar.

Klemens av Alexandria levde mellan åren 150 och 215 e.Kr. Han var filosof och teolog. Origenes som var elev hos Klemens, levde mellan åren 185 och 254. Han blev också en känd teolog. Kyrkofadern Augustinus föddes i romerska Nordafrika år 354 och dog 430. Han räknas till en av de största filosoferna och teologerna i den Katolska kyrkan. Han är bl.a. upphovsmannen till *predestinationsläran*, som är en hörnsten i kalvinismen. Jag tror även att man kan spåra den s.k. *ersättningsteologin* tillbaka till Augustinus, där tanken alltså är att judarnas roll i Guds frälsningshistoria är helt misslyckad, och nu är det istället de kristna som Gud skall försöka få ihop det hela med.

Origenes blandade ihop eros och agape till en ganska kraftfull *syntes*, men den vann inget större insteg i Kyrkan vid den tiden. Det blev istället Augustinus som förde in Origenes syntes i Kyrkan, och den har sedan påverkat kristenheten ända fram till våra dagar. Augustinus kärleksmodell kallas av teologer för *caritas*, det är latin och betyder ”kärlek, välgörenhet, tillgivenhet, värde”. Augustinus menade att kristendomen var en kärleksreligion, och än idag menar många att katolicismen är en kärleksreligion medan protestantismen är en nådereligion.

För Augustinus var *caritas* kärleken **till** Gud, och det är då människans caritas som står i centrum – till skillnad från agape där det är Guds kärlek till människan som står i centrum. Det här är återigen en skillnad i riktning: det uppåtstigande kontra det nedåtstigande. I sann kristen tro är det agape som utgör hela den bärande grunden, men i och med Augustinus blev det caritas som blev den bärande kärlekstanken i Kyrkan. Caritas är en begärande kärlek, och man säger även att den varken är god eller ond.

4.3 Renässansen som eros-bärare

Renässansen är den period då medeltiden slutade och antikens kultur och idéer väcktes till nytt liv. Renässansen utgick från Italien och varade från tidigt 1400-tal till omkring år 1600. En intressant iakttagelse från teologen Anders Nygren är att renässansen drog fram erostanken i ljuset igen, men att reformationen sedan drog fram agape i ljuset. Grekisk filosofi, andlighet och mystik fick ny kraft under renässansen. Intresset ökade då kraftigt för kontemplation, mystik, astrologi, extas och andra sådana övningar. Det här gjorde att Augustinus caritas – som alltså är syntesen av eros och agape – i viss mån gled iväg mot en ännu tydligare erosförankring.

---

5. Reformationen

5.1 Den teocentriska kristendomens återkomst

När renässansen började klinga av var det dags för reformationen. Den innebar den teocentriska kristendomens återkomst. Vi kan även i viss mån kalla det för den sanna kristna trons återkomst. Martin Luther stod för en rakt igenom *teocentriskt* gudsrelation. Han vände sig skarpt mot den egocentriska fromhet som präglade den katolska tron, där det mesta handlar om vad människan skall bidra med till sin frälsning. Rättfärdigheten skall presteras inom katolsk tro. Luthers kritik mot den Katolska kyrkan handlade därför mycket om att han i Kyrkan såg att människans JAG tog mycket av Guds plats. Mycket i katolsk tro handlar därför om den kärlek som VI antas vara skyldiga Gud och om en begärande kärlek – alltså *caritas* eller *eros*.

5.2 Agapes återupprättande

När Luther förklarade vad kristen kärlek är, så utgick han från Guds agapekärlek, sådan som vi ser den hos Jesus. Det är alltså inte alls tal om en begärande eller krävande kärlek utan en **skänkande** kärlek. Så Luther var inte enbart en reformator när det gäller läran om rättfärdiggörelsen, han var också en reformator när det gäller kärleken, och då mer exakt agapes återupprättande!

5.3 Gudsgemenskapen och synden

Luther lyfte även fram *gudsgemenskapen* och att den är för oss här och nu, i vår syndiga värld, med oss som förblir syndare. Gudsgemenskapen sker alltså inte på någon ”spirituell” nivå som människan är tänkt att lyfta sig upp till genom reningar, observans, askes, osv. Så Luther gav oss därför rådet att inte sträva efter en så stor renhet att vi glömmer att vi är och förblir syndare på denna sida evigheten. Jesus kom ju för att frälsa just syndare och ta sin boning i rättfärdiggjorda syndare. Gudsgemenskapen bygger inte på någon förmodad eller presterad helighet från vår sida, utan på det faktum att vi är hjälplösa syndare, att Gud älskar syndaren (dock inte synden), och att Gud själv steg ner till vår värld för att frälsa oss hjälplösa syndare! Guds rättfärdiggörelse är alltså en rättfärdiggörelse av **syndare**, och då avses ju **botfärdiga** syndare. Han kom inte för att frälsa de självrättfärdiga.

Denna rättfärdighet som skänks från Gud är också helt unik för sann kristen tro!

> Luk 5:32: ”Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga till omvändelse utan syndare.”

> Rom 3:21-22: ”Men nu har det uppenbarats en rättfärdighet från Gud utan lag, en som lagen och profeterna vittnar om, en rättfärdighet från Gud genom tro på Jesus Kristus för alla som tror.”
>
> 1 Joh 4:10: ”Kärleken består inte i att vi har älskat Gud utan i att han har älskat oss och sänt sin Son till försoning för våra synder.”

5.4 Falsk och religiös kristendom

Falsk kristen tro och andra religioner tänker vanligen så här: ”Om JAG gör si eller så, DÅ kommer Gud att vara mig nådig, och DÅ kommer jag att bli välsignad”. Men det är eros i det tankesättet: att lyfta sig själv till en nivå där man tror sig komma närmare det gudomliga.

Katolicismen syftar till att föra gudsgemenskapen upp till ett slags heligt plan med sitt religiösa utövande. Det ser man inte minst i alla pompösa gudstjänster, men också i all den mystik som praktiseras, allt botgörande, alla riter och sakrament som är så vanligt i katolsk tro. Men för Luther var detta religiösa utövande något av den värsta styggelse han kände till – när den just syftar till att utifrån egen kraft och förmåga lyfta sig själv upp mot Gud. Det är ”kött” enligt Luther och ”dubbel synd”. Alltså eros. Men det är just sådant som är *religion*: att i egen kraft sträva högre **upp** mot det gudomliga. Och Luther menade att sådant för i själva verket människan ännu längre bort från Gud och gör henne ännu mindre mottaglig för Guds nåd. Därför är det ”dubbel synd”.

5.5 Bibelns sammanfattning

Här är nu Bibelns perspektiv på en del av det jag gått igenom så här långt:

> Rom 5:1-11: ”Då vi alltså **har förklarats rättfärdiga av tro**, har vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus. Genom honom har vi också tillträde till den nåd som vi nu står i, och vi jublar i hoppet om Guds härlighet. Men inte bara det, vi jublar också mitt i våra lidanden, eftersom vi vet att lidandet ger tålamod, tålamodet fasthet och fastheten hopp. Och det hoppet bedrar oss inte, **ty Guds kärlek** [*agape*] **är utgjuten i våra hjärtan genom den helige Ande**, som han har gett oss. Medan vi ännu var svaga dog Kristus i ogudaktigas ställe, när tiden var inne. Knappast vill någon dö för en hederlig människa - kanske vågar någon gå i döden för den som är god. Men **Gud bevisar sin kärlek** [*agape*] **till oss genom att Kristus dog**

> **i vårt ställe,medan vi ännu var syndare.** När vi nu står som rättfärdiga genom hans blod, hur mycket säkrare skall vi då inte genom honom bli frälsta från vredesdomen. Ty om vi, **medan vi varGuds fiender**, blev försonade med Gud genom hans Sons död, hur mycket säkrare skall vi då inte bli frälsta genom hans liv, när vi nu är försonade. Men inte bara det, utan vi gläder oss i Gud genom vår Herre Jesus Kristus, genom vilken vi nu har tagit emot **försoningen**.”
>
> Joh 3:3: ”Jesus svarade: ’Jag säger dig sanningen: Den som inte blir född på nytt kan inte se Guds rike.’ ”

5.6 Guds rike

Alla kan alltså inte se Guds rike, men var finns då Guds rike på vår jord idag? Jo, överallt där Guds Ande finns utgjuten i de troendes hjärtan! Och där Guds Ande finns utgjuten flödar också Guds agapekärlek ut i världen – mer eller mindre, men den flödar i vilket fall som helst. Är man född på nytt av Gud, DÅ kan man se och förstå detta. Är man inte född på nytt, ja, då förstår man inte detta, utan försöker kanske själv ta sig upp till det gudomliga, eller så försöker man dra ner det hit. Men Guds rike finns alltså redan mitt ibland alla sant troende kristna och inom dem – genom den Helige Andes försorg. Nedanstående bibelord sammanfattar just denna sanning. Jag har där även tagit med 1917-års översättning eftersom den visar på ett annat möjligt alternativ att översätta den grekiska grundtexten. Så vi kan då förstå att båda är giltiga.

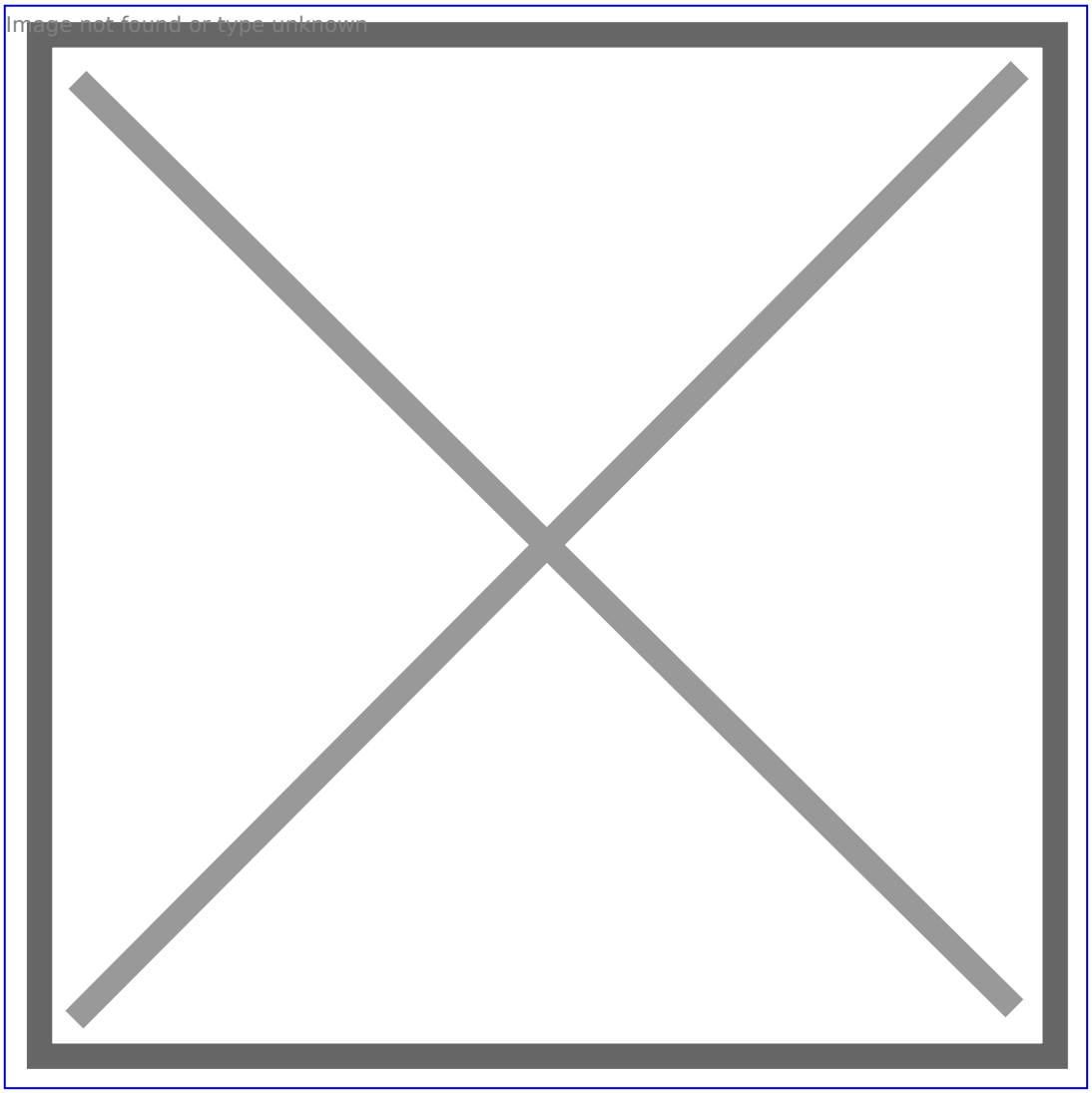
> Luk 17:20-21: (SFB 1998) ”Då Jesus blev tillfrågad av fariséerna när Guds rike skulle komma, svarade han dem: ’Guds rike kommer inte så att man kan se det med ögonen. Inte heller skall man kunna säga: Se, här är det, eller: Där är det. Ty se, **Guds rike är <u>mitt ibland</u> er**.’ ”
>
> 1917: ”Ty se, **Guds rike är <u>invärtes</u> i eder**.”

Så Guds rike finns just nu här på jorden i den form han har tänkt sig och i den omfattning som motsvarar antalet sanna troende. Gud har i Jesus Kristus kommit NER till jorden för att frälsa oss, och han har via den Helige Ande också kommit NER till oss för att hjälpa oss. Vi skall då inte tro att vi med olika ”erosmetoder” kan lyfta oss upp till högre andliga nivåer för att på så sätt hjälpa till med vår frälsning, eller andliga utveckling, eller rikets utbredande, osv. Och inte heller kan vi dra ner mer av Guds rike hit för att få leva ett hejdundrandes liv som apostlar och profeter.

---

6. Eros-exempel i vår tid

Vi skall titta på bilden över ”Eros-bärare genom historien” igen. Här har jag lagt till ytterligare en detalj som jag skall behandla lite längre fram. Det är inte viktigt att känna till detaljerna om allt det här, men bilden ger en översikt som är lättare att lägga på minnet. I denna bild har jag nu lagt till en detalj som vi skall titta närmare på strax - **klicka på bilden för att se större bild**.

6.1 Katolska kyrkan

Jag har redan varit inne på katolicismen så jag går inte djupare in på det ämnet. Men har man lärt sig skillnaden mellan människans eros och Guds agape, då ser man ganska lätt att Katolska kyrkan i stort sett byggt hela sin verksamhet på erosprinciperna. Det skall man vara vaken över idag när så många vill att vi skall ha ekumenik med Katolska kyrkan. Men det är helt döfött att blanda eros och agape, för det blir bara ännu en variant på korrumperad kristendom. **Eros och agape är helt oförenliga!**

6.2 ”Kristen” mystik

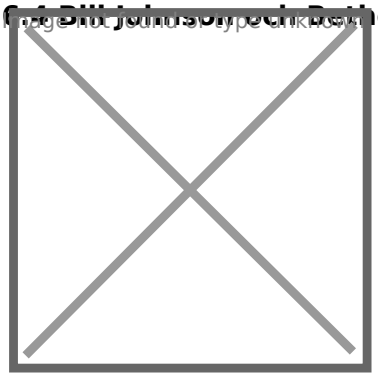
Det samma gäller för *mystiken*, som jag också berört tidigare. Den är något som ligger helt och hållet inom erosområdet. I kristenheten ser vi mystiken i t.ex. kontemplation, meditation, centrerad bön, inre bön, osv. Men det är inte mindre av eros bara för att man ger det en kristen inramning. Via olika kontemplativa övningar så tänker man sig att stiga **upp** till högre andliga nivåer, sträcka sig **upp** till det gudomliga, eller uppnå högre stadier av medvetande, insikt, intimitet, osv. Detta handlar även om *gnosis* och just därför ser man ju också många kurser i det här. Men i mystiken finns inget av barnaskapet inför Gud, och inte agape heller.

6.3 Lovsång, bibelskolor, m.m.

Om man sysslar med lovsång måste så klart vakta på sig själv så att man inte sysslar med det pga. av rent köttsliga motiv. Musiken drar väldigt lätt iväg med köttet (egot). Jag har egen erfarenhet av det, men jag ser också att det är mycket ”kött” – alltså ego – inom kristen musik idag. Man kopierar världens musik och uttryckssätt i många avseenden. MEN, jag tycker det är betydligt mer otäckt om eros är inblandad i lovsången! Används lovsången som ett verktyg för att ”stiga upp” till högre andliga nivåer, för att låsa upp dörren till olika välsignelser, eller för att fly undan denna jordiska tillvaro och liksom sväva ut i någon flummig spiritualitet, ja, då är det ganska klart att det handlar om *eros*. Och det kan vara mycket förledande för de som deltar i sådant, på liknande sätt som meditation är förledande. Sådant handlar om en beräknande kärlek där man hoppas på att få något tillbaka. Man satsar för att vinna. Man vill vinna Guds gillande och hans välsignelser. Man söker spirituella upplevelser, osv. Om lovsång skall vara sund måste den vara helt befriad från egocentrisk kärlek och alla former av eros – och köttslighet. Det samma gäller för bönesatsningar och andra manifestationer, osv.

När det gäller bibelskolor måste man också vara försiktig. Så länge det handlar om att undervisa utifrån agapeperspektivet, för att man skall lära känna Jesus, hitta barnaskapet, friheten i Kristus, och rätt förstå rättfärdiggörelsen, då är det mycket bra! Men vi måste komma ihåg detta: om nu Gud har gjort ALLT för oss och är den som tar initiativet att komma till oss, och dessutom ger oss en *Hjälpare*, den Helige Ande, ja, då behövs ju egentligen inte mycket kunskap. Men tyvärr sysslar många bibelskolor med en slags *gnosis*, alltså kunskap om hur JAG skall lyfta mig till högre andliga nivåer, hur JAG skall bli en andlig kanon, hur JAG skall bli uppmärksammad av Gud, välsignad, hitta nycklarna till framgång, osv. Så det gäller att vara vaken över vad som är grunden i bibelskolor och vad som är syftet och motivet med undervisningen.

Bill Johnson och Bethel Church

Nu skall vi titta närmare på något som är riktigt alarmerande i kristenheten, inte minst i Sverige. Det här är frågan om **falsk** väckelserörelse! Det handlar om den amerikanska förkunnaren Bill Johnson och hans alla villoläror och absurda andlighet – som vi nu kan granska i ljuset av eros och agape.

Bill Johnson är en amerikansk förkunnare. Han har varit flera gånger i Sverige, bl.a. inbjuden av *New Wine*. Han driver en församling i Redding, Kalifornien i USA. Där finns också en bibelskola som många svenskar har åkt till, inte minst ungdomar. Och just det ser jag som ett mycket illavarslande *omen* för kristenhetens framtid och hälsa i vårt land – och egentligen för hela landets hälsa.

Bill Johnsons förkunnelse kan man beskriva som en blandning av New age och i viss mån kristendom. Ett begrepp som han ofta slänger sig med är ”så som i himlen så och på jorden”. Även om det är taget ifrån Bibeln, så är det i denna korta form ett vanligt begrepp även bland New age:are. Det syftar på att *dra ner* något gudomligt från ovan; att upprätta ett ”rike” på jorden. Skall vi röra oss med begrepp som jag har lyft fram i denna text, så kan man säga att Bill Johnson arbetar helt utefter *eroslinjen* och med att förmedla en slags *gnosis*. Hans undervisning innehåller mycket av gnostiska tankegångar.

Strikt teologiskt sett innehåller Bill Johnsons förkunnelse mycket tankegods från Trosrörelsen och Kenneth Hagin. Han har själv sagt att han fick sitt ”andliga genombrott” efter att ha blivit fylld av den ”smörjelse” som förmedlades i den s.k. *Torontovälsignelsen*. Jag har i BibelFokus en text som mycket tydligt visar att Torontovälsignelsen härstammar från Kenneth Hagin och Kenneth Copeland, de två tyngsta namnen i Trosrörelsen. I dessa citat från Bill Johnson ser vi en av Trosrörelsens teologiska hörnpelare:

> ”Allt som Adam ägde, inklusive lagfarten över planeten med dess tillhörande maktposition, blev en del av djävulens byte.”

(*När himmelriket tränger fram*, sid 31)

”I Adam och Evas uppdrag att underkuva jorden hade de inga sjukdomar, ingen fattigdom och ingen synd. Nu när vi är återupprättade till hans ursprungssyfte, skulle vi då förvänta oss något mindre?” (*När himmelriket tränger fram*, sid 33)

(Det här har vi översatt från den engelska originalboken)

Jag skall ta några citat som tydligt visar att Bill Johnsons undervisning är helt rotad i erostankegångarna om ett ***uppstigande*** till himmelska nivåer, och att han ser på det andliga livet väldigt likt gnostikerna – alltså att man gör en åtskillnad mellan det andliga och det fysiska. Här är några citat från en predikan av Bill Johnson som på svenska skulle ha rubriken *Att tänka från tronen*:

”…Jag vill fortsätta där vi liksom slutade för några veckor sedan… serien jag påbörjade om Tronlivet, **den uppstigna livsstilen**…”

”…Liksom Fadern har satt Jesus vid sin högra sida, på samma sätt har han **satt dig vid sin högra sida**, därför att du är i Kristus…”

”Jesus stod inför sina lärjungar, inför Nikodemus […] och han gjorde det här uttalandet, han sa, ’Ingen har **uppstigit** till Fadern utom han som steg ned’. Nu var det här **innan** hans död, innan hans uppståndelse; så han beskrev här en livsstil av intimitet med Fadern där han **fastänhan stod på jorden hade uppstigit till himmelska dimensioner** i sin relation med Gud. Poängen är, att **detta är en inbjudan till varje troende**…”

”… Paulus myntade ett uttryck […] när han talade om att varje troende sitter i himmelska höjder, i Kristus. Så föreställ er detta: Jesus blev uppväckt från de döda genom uppståndelsens Ande. När han blev uppväckt, så **steg han upp** till himlen, och satte sig på Faderns högra sida, och var sedan förhärligad. Okej? **Så vi har också uppstått, uppstigit och förhärligats…**”

”… Och jag känner som om Herren, till och med just nu, bjuder in oss […] drar in oss i möten som justerar vårt perspektiv […] den som har mött Gud ser från hans perspektiv, ser genom hans ögon, inbjudan att **varje troende måste komma högre upp**…”

Bill Johnson menar alltså att Jesus gjorde ett slags andligt *uppstigande* FÖRE det att han steg upp till himlen inför lärjungarnas ögon. Samtidigt menar Bill Johnson att de troende kan göra ett motsvarande andligt *uppstigande* eftersom Jesus var en prototyp av en pånyttfödd kristen. Sedan menar han att vi skall leva vårt andliga liv utifrån den nivån dit vi stigit upp och liksom regera på jorden därifrån, från Guds tron! Detta uppstigande och nerstigande är helt och hållet i linje med eros och det är också en variant av gnosticism eftersom han skiljer det andliga från det fysiska ganska duktigt. Johnson kallar detta för ”den uppstigna livsstilen” – vilket vi ju inte kan hitta någonting om i Bibeln. Vi ser inget av agape i hans teologi, utan den är istället nära släkt med New age och gnosticism.

Bill Johnsons verksamhet bygger helt och hållet på att förmedla sådana här andliga ”insikter” som skall förlösa denna ”uppstigna livsstil”. Därför är hans undervisning inte något annat än ren och skär gnosis, alltså en mystik frälsningslära där människans egen medverkan utgör en viktig del i frälsningen och i den andliga utvecklingen. Här kan man reflektera över det faktum att det är perfekt designat för att sälja böcker och driva inkomstbringande bibelskolor när man utgår från just *gnosis*, alltså förborgad kunskap som skall lyfta de nyfikna högre upp.

För Bill Johnson är Jesus en *mönsterbild* för oss andra, han går före och vi går efter – i allt! Jesus är i Johnsons lärosystem en *prototyp* av en pånyttfödd kristen som går mot självförgudning. Så Jesus reduceras till en slags *coach* för den troendes andliga karriär. Vi ser något av denna tankegång i följande citat:

> ”För att vi ska bli allt som Gud hade tänkt måste vi komma ihåg att Jesu liv var en **modell** av vad mänskligheten kan bli, om vi vore i rätt relation till Fadern.” (*När himmelriket tränger fram*, sid 138)

Är Jesus verkligen en modell för oss, en mönsterbild, en prototyp? Och är han bara vår coach så att vi kan förverkliga våra drömmar på det andliga området...?

I en annan predikan som på svenska skulle ha rubriken *Att tålmodigt vänta i hoppet* utvecklar Bill Johnson sina tankar om detta:

> ”…Kristi död är även döden för din gamla natur. Kristi uppståndelse är faktiskt **din** uppståndelse. Hans **uppstigande** är faktiskt ditt lagliga tillträde till de himmelska sfärerna. Och hans förhärligande är den position där **den nytestamentlige troende träder in i Guds härlighet**. Vi lever i denna atmosfär av närvaro…”

Den kända New age-författaren, Alice Bailey, skrev också om Jesus som en mönsterbild när det gäller hur hon tänkte sig processerna för människans *självförgudning*. Hon beskrev det som en femstegsmodell genom vilken den troende också kan bli en ”Kristus”, en ”Mästare”. Och det femte steget i hennes modell handlar om just *uppstigandet*. Man kan undra om Bill Johnson hämtat inspiration från henne.

Varför *uppstigandet* är viktigt för Bill Johnson beror på att han menar att vi först måste stiga upp om vi sedan skall kunna stiga ner för att ”bygga Guds rike på jorden”. Det är utifrån det perspektivet som Bill Johnson har skrivit böcker som *När himmelriket tränger fram.* Den här tanken om att upprätta ”riket” på jorden FÖRE det att Jesus kommer tillbaka för att….. just upprätta just Guds rike på jorden, är den villolära som man brukar kalla för *Heaven now* eller*Kingdom dominion*. Det är tankegångar som dykt upp i kristenheten lite till och från, och då främst i USA. Bill Johnson säger också:

> ”… den grundläggande definitionen av ordet ’apostel’ är att gå till ett annat territorium och återskapa den kultur där, som du levde i på hemmaplan [alltså i himlen, på Guds tron]… så det är en bön om **att återskapa på jorden en kultur som existerar i himlen**…”

Han ser alltså sig själv som en sådan här apostel som stigit upp och sedan stigit ner. Han ser sig som en prototyp av ”Guds manifesterade söner”, som de brukar kalla det. Genom att lyssna på hans undervisning och meditera utifrån den och Guds Ord, kan vi bli vad Bill Johson är, är alltså tankegången i hans undervisning. Men vem i hela världen vill bli som Bill Johnson när man vet vad det är för djävulska läror han håller på med?!

Ett av Bill Johnsons farligaste budskap är det där han säger att Jesus Kristus kommer att återvända ”**i oss**”. För med den undervisningen sopar han undan Jesu fysiska och helt synliga återkomst, och öppnar upp för tanken om att Jesus kommer tillbaka på ett mer subtilt sätt, alltså något som nog kan bereda vägen för Antikrists framträdande. Därför utgör ju Bill Johnsons undervisning och hela hans verksamhet ytterligare en förförelse som har som avsikt att få kristna till avfall och därmed få dem förberedda på att acceptera den kommande Antikrist och HANS rike på jorden – för det är ju DET riket som kommer att utbreda sig **före** det att Jesus kommer tillbaka. När vi ser detta växa fram, då har Jesus sagt att vi skall lyfta blicken och invänta hans fysiska återkomst. Men vad säger då Bill Johnson?

> ”Den näst största anledningen till väckelsens upphörande är när Kyrkan börjar hoppas på Herrens återkomst i stället för att sträva efter ett större genombrott i det Stora Uppdraget.” (*När himmelriket tränger fram*, sid 161)

Man kan undra över vem han fått detta ”Stora Uppdrag” av, för det handlar ju om att upprätta ett ”rike” på jorden.

---

7. Döda gärningar kontra trons vila

Man kan läsa bibelord antingen i ljuset av Guds agape, eller i mörkret från eros. Dessa två olika sätt att läsa Bibeln ger två helt olika resultat. Det ena befriar, och det andra ställer krav och vilseleder.

Hebreerbrevet talar om att vi kan få vila från ”döda gärningar” (Heb 4:10, 6:1, 9:14). Som avslutning kan vi därför fundera lite kring döda gärningar i ljuset av Guds agape. Vi skall läsa det som jag tidigare utelämnade i början av Första Korintierbrevets kapitel 13.

1 Kor 13:1-3: ”Om jag talade både människors och änglars språk men inte hade kärlek, vore jag endast en ljudande malm eller en skrällande cymbal. Och om jag ägde profetisk gåva och kände alla hemligheter och hade all kunskap, och om jag hade all tro så att jag kunde flytta berg men inte hade kärlek, så vore jag ingenting. Och om jag delade ut allt vad jag ägde och om jag offrade min kropp till att brännas, men inte hade kärlek, **så skulle jag ingenting vinna**.”

Det går alltså att göra en mängd stiliga och fromma gärningar utan att ha agapekärleken som grund, och med sådana gärningar vinner man ingenting, enligt Paulus. Det är vad Bibeln kallar för ”döda gärningar”. Det handlar om sådant man pressar sig till för att stilla sitt samvete, för att bättra på sin rättfärdighet och ställa in sig hos Gud. Här finns ju nu en risk att man klandrar sig själv om man läser en bibeltext som denna utifrån erosperspektivet. Då sätter man fokus på vad man själv måste göra och förbättra. Men läser man detta i ljuset från agape, då blir det istället befriande. Man kan då tänka: ”*Vad skönt, då lägger jag ner alla mina meningslösa strävanden och döda gärningar. Gud har ju koll på allt det här ändå! Han har ju t.o.m. förberett mina goda gärningar!*”. Det här öppnar med andra ord upp för en trons vila, en vila från meningslösa gärningar.

Och då skall vi även begrunda detta:

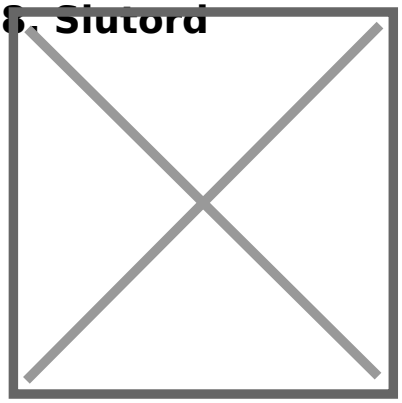
- att Gud har utgjutit sin agapekärlek i oss via sin Helige Ande.
- att vi har fått den Helige Ande till att vara vår Hjälpare.
- att Gud har förberett goda gärningar åt oss som vi skall vandra i (Ef 2:10).
- att det t.o.m. är så att Jesu kärlek ”tvingar oss”, eller ”driver oss” till att uträtta goda handlingar (2 Kor 5:14).

Vad är då summan av detta? Jag kan inte se något annat än att man kan vila i att det är Gud som har ansvaret för de goda gärningar som jag eventuellt skall göra. Det gör att jag inte behöver känna någon prestationsångest eller några krav. Men det kan också göra att jag i vissa lägen inte kan låta bli att agera, eftersom Guds kärlek *driver* mig till det – inifrån! – och då är det dessutom gärningar som är förberedda av honom! Då sker dessa gärningar förhoppningsvis villkorslöst, omotiverat och spontant – precis så som agape funkar! Tack och lov!

Tycker man sig se väldigt lite av sådan här kärlek i sitt liv så skall man inte gräva ner sig för det, då skall man istället be Gud om att mer av hans kärlek skall bli utgjuten i sitt hjärta – eller kanske istället att man skall se den kärlek som redan finns och få en tacksamhet för den.

---

8. Slutord

Jag hoppas att du utifrån det jag tagit upp här nu har blivit lite stärkt i vad som gör Jesus och den kristna tron så enormt unika. När detta har fått rota sig ordentligt i oss, då förstår man också hur enormt enkel den kristna tron är tänkt att vara. Det handlar om **barnaskap och åter barnaskap!** Och som barn till Gud behöver man varken *gnosis*eller *eros*!

Men jag vill ändå uppmana oss alla – där det kan behövas – att göra ordentlig prövning av företeelser, läror och förkunnare i kristenheten. Vi kan pröva genom att jämföra med Bibeln. Det sunda och riktiga skall harmoniera med Bibelns samlade undervisning. Vi kan också pröva genom att sätta ljus på saker utifrån barnaskapets perspektiv. Ligger det vi belyser i linje med barnaskapet inför Gud, eller krävs det att man skall vara en fullärd expert?

Och så kan vi då även belysa saker utifrån detta jag tagit upp i denna text, alltså **eros- och agapeperspektivet**. Vilken linje följer det man prövar? Följer det eroslinjen eller Guds agape? Tänk då på vad eros står för och vad agape står för. Dessa två går alltså inte att förena på något sätt. Krävs det att jag skall leva efter metoder och riter, och behövs en särskild *initiering* i förborgad *gnosiskunskap*? Är det kunskapsorienterat istället för gemenskapsorienterat? Är det egocentriskt istället för teocentriskt? Är det viktiga vad JAG är och vad JAG skall göra och kunna? Ja, då är det frågan om eros!

Det lite otäcka med att göra sådana här prövningar är att väldigt mycket riskerar att falla bort, och man kommer då att känna sig ganska ensam och ibland lite utfrusen. Men detta handlar inte om att vara kritisk till allt och alla. Det handlar istället om att köra in på den smala vägen och att ha **kärlek till Sanningen**, och det är ju till syvende och sist tydligen det som kan rädda oss från förförelser – enligt vad man kan läsa i Andra Tessalonikerbrevet 2:9-12.

Så må vi alla be Gud om att han ger oss öppnade ögon, kärlek till sanningen och att han plockar ner våra kristna liv till en sund barnaskapsnivå där hans ***agape*** kan strömma fritt genom oss!

> Ef 3:14-21: "Därför böjer jag mina knän för Fadern, han från vilken allt vad Fader heter i himlen och på jorden har sitt namn. Jag ber att han i sin härlighets rikedom skall ge kraft och styrka åt er inre människa genom sin Ande, och att Kristus genom tron skall bo i era hjärtan och ni skall bli rotade och grundade i kärleken. Ni skall då tillsammans med alla de heliga kunna förstå bredden och längden och höjden och djupet och lära känna Kristi kärlek, som går långt utöver vad någon kan förstå. Så skall ni bli helt uppfyllda av all Guds fullhet. Han som förmår göra långt mer än allt vi ber om eller tänker, genom den kraft som mäktigt verkar i oss, honom tillhör äran i församlingen och i Kristus Jesus, genom alla släktled i evigheternas evighet, amen."

/Lennart